

тишко) гдѣто голѣмо богатство се намирало, нѣ цѣльта си не можихъ да постигнатъ ¹⁾.

Презъ м. Юлій когато въ Одринския затворъ докарахъ мнозина отъ Н.-Загорекитѣ първенци, догдѣто да ги избѣсатъ, тѣхнитѣ съграждани евреи, всяки день посѣщавахъ затвора като водехъ слѣдъ себе по нѣкоя туркина, която дирила Ивана или Стояна — убийцата ужъ на мжжа си нѣ не го познавала. Евреитѣ ѝ посочвахъ Ивана и тя веднага захващаше да вика, притворно да плаче, всички затворници се стичахъ да видятъ българина-убийца, турцитѣ жъби скръцахъ и въ сѣщото врѣме по грѣбътъ на Ивана нѣколко юмрюци се стоварвахъ.

Туркината и евреитѣ излизахъ а слѣдъ малко послѣднитѣ се пакъ завръщахъ при Ивана и обѣщавахъ се да убѣдятъ туркината за да го избави като ѝ даде нѣколко лири. Само затворницитѣ не сж знаили че мжжътъ на туркината е живъ и че това е било чифутска *дубара*, нѣ окаяния Иванъ като виждаше че всяки день се повикватъ изъ затвора по нѣколцина и назадъ не се завръщатъ и като слушаше че по 20 и 30 д. ежедневно на вжжето се прикачатъ, ако и съвсѣмъ невиненъ, оставаше съгласенъ да даде нѣщо на туркината, особно, като незнаеше защо е запренъ, той е вѣрвалъ че единствената негова противница е туркината, може би отъ мжжътъ си заставена за нѣкакво отмъщение. Туркината залавяше отъ 100 лири и съ молбата на евреитѣ скланяше на 50. Иванъ испращаше до нѣкой свой приятель за паритѣ, които или самъ приятельтъ донесяше или чрѣзъ друго испроваждаше ²⁾. Евреитѣ грабвахъ суммата, измжквахъ се навънъ, а Иванъ оставаше въ затвора единъ-два дена догдѣто му исплѣтехъ вжжето. Отъ нѣкои и по 200 л. истеглювахъ, нѣ него единъ отъ тѣхъ не е билъ освободенъ. Това никому да не се вижда странно, особно че не го пиша по слухъ нѣ като очевидецъ. А пакъ такива

¹⁾ Ортакоюлитѣ сж въ очитѣ на Одринскитѣ евреи най-лошитѣ хора на свѣта, защото не ги оставяхъ не само да се заселятъ нѣ и да сткпатъ въ селото. Повечето отъ селянитѣ сж хора търговци, обаче, отъ еврейнъ нищо некупуватъ и такова отвращение иматъ къмъ еврейна, щото неискатъ и на улицата да го срещнатъ.

²⁾ Лицата които донисахъ пари на затворницитѣ бѣхъ повечето арменци и нѣкои гърци, съ които, разумѣва се, имали сж заемане-даване, а нѣкои отъ женитѣ си изисквахъ.